

מהספר העתידי רמזי טעם עם טעם לשב"ח מאת שלום המאירי, אשמח לתגובות במייל: [shalom303@gmail.com](mailto:shalom303@gmail.com)

## וּמִכְנָסִי-בֵד יִלְבָּשׁ עַל-בְּשָׂרוֹ וְהָרִים אֶת-הַדָּשָׁן (זרקא

מנזו סגול מנזו רביעי) (ויקרא ו, ג)

רבי מרדכי טולידאנו מבאר<sup>1</sup>: וּמִכְנָסִי-בֵד יִלְבָּשׁ עַל-בְּשָׂרוֹ וְהָרִים אֶת-הַדָּשָׁן רמז בטעמים זרקא סגולתא מונח רביעי למה שדרשו חז"ל<sup>2</sup> והניחם שם שארבעה בגדים אחר לבישתו, זורק ומניח שם כדבר סגולה.

## וְהָרִים אֶת-הַדָּשָׁן (מנזו רביעי) אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת הָעֵלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוּ אֶצְלָה

הַמִּזְבֵּחַ (ויקרא ו, ג)

רבי שמשון ב"ר רפאל הירש מסביר בפירושו על התורה, את מהותה וייחודה של הרמת הדשן, כמבטאת את רצף הדורות: "כדרך שקומץ המנחה הוא אזכרה לכלל המנחה כן גם הקומץ של תרומת הדשן הוא מזכיר את ההקרבות שנעשו אתמול לכבוד ה' ותורתו. הדשן יושם במזרח כי הוא בא להזכיר לאומה בשלב המעבר לעבודת היום המתחדש: אין היום החדש מביא תפקידים חדשים, כי התפקיד המוטל עלינו היום הוא התפקיד שכבר הוטל עלינו אתמול. אחרון הנכדים בישראל עומד במקום שכבר עמד בו אביו הראשון וכל יום מוסיף את תרומתו במילוי התפקיד האחד המוטל על כל דורות בית יעקב, כל יום יקבל את ייעודו מיד יום אתמול.

נמצאת אומר תרומת הדשן מזכירה לעד את הימים שעברו שהוקדשו לה'. על פי זה תתבאר ההלכה החריגה הנוהגת בתרומת הדשן שהרי זה הכלל "כל היכא דנעשית מצותו אין בו משום מעילה", ואילו הדשן גם לאחר שהורם והונח כמצותו עודנו קדוש ויש בו משום מעילה (פסחים כו ע"א), שכן ביסודו של דבר ייעוד תרומת הדשן לא נסתיים עם הנחתו כי הוא בא להזכיר את העבר בכל עתיד ומשמעות זו מקיימת את קדושתו עולמית". ע"כ.

ונרמז בטעמים: וְהָרִים אֶת-הַדָּשָׁן (מנח רביעי), הדשן מונח ורובץ-רביעי, ואסור למעול בו. ועוד: הדשן מונח כסימן לדורות הבאים, בבחינת (בראשית טו, טז) וְדוֹר רְבִיעִי יֵשְׁבוּ הֵנָּה, הדורות הבאים ממשיכים את האבות<sup>3</sup>.

שלום המאירי

<sup>1</sup> מטל השמים ה' (שיעורי תשע"ה), רבי מרדכי טולידאנו, ירושלים תשעו, עמ' רמב.

<sup>2</sup> ספרא פרשת אחרי מות פרק ו, ז: "והניחם שם מלמד שהם טעונים גניזה (ואינם כשרים ליום הכיפורים הבא). רבי יוסי אומר כשרים לכהן הדיוט ואם כן מה תלמוד לומר והניחם שם שלא ישמש בהם ביום הכיפורים אחר". ראה גם פסחים כו ע"א: "הניחא לרבנן דאמרי מלמד שטעונין גניזה אלא לרבי דוסא דפליג עלייהו דאמר אבל ראויין הן לכהן הדיוט ומאי והניחם שם שלא ישתמש בהם ביום כפורים אחר".

<sup>3</sup> נראה שדור רביעי הוא הרחוק ביותר המוזכר בדרך כלל כמקושר במספרו לאבי זקנו. ראה בראשית נ, כג: וַיֵּרָא יוֹסֵף לְאֶפְרַיִם בְּנֵי שְׁלֹשִׁים גַּם בְּנֵי מְכִיר בֶּן מְנַשֶּׁה יְלָדוּ עַל בְּרָכִי יוֹסֵף. וכן שמות כ, ה: עַל בְּנֵים עַל שְׁלֹשִׁים וְעַל רְבָעִים. אמנם נזכר גם בני רבעים: מלכים ב' י, ל: וַיֹּאמֶר יְדֹנָן אֶל יְהוֹאָחָז יְעָן אֲשֶׁר הָטִיבָתָּ לַעֲשׂוֹת הַיֵּשֶׁר בְּעֵינֵי כָל אֲשֶׁר בְּלִבִּי עֲשִׂיתָ לְבֵית אַחָב בְּנֵי רְבָעִים יֵשְׁבוּ לָךְ עַל כִּסֵּא יִשְׂרָאֵל.

מהספר העתידי רמזי טעם עם טעם לשב"ח מאת שלום המאירי, אשמח לתגובות במייל: [shalom303@gmail.com](mailto:shalom303@gmail.com)

**וְהָרִים אֶת-הַלֶּשֶׁן (מנזו רביעי) אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ (קדמא מארכא**

**תביר) וְשָׂמוּ (זקף גדול) אֶצֶל הַמִּזְבֵּיחַ (ויקרא ו, ג)**

במדרש<sup>4</sup> נאמר: "א"ר סימון בשעה שאמר הקב"ה לישראל להקים את המשכן רמז למלאכי השרת שיעשו אף הם משכן, ובעת שהוקם למטן הוקם למעלן, והוא משכן הנער ששמו מטטרון שבו מקריב נפשותיהם של צדיקים לכפר על ישראל בימי גלותם, ולכך כתיב את המשכן<sup>5</sup> שמשכן אחר הוקם עמו וכה"א מכוון לשבתך פעלת ה' מקדש ה' כוננו ידיך". ע"כ.

מדוע נאמרה הרמת הדשן בקשר לקרבן העולה?<sup>6</sup>

אפשר שהפסוק רומז על נפשות הצדיקים שכל מעשיהם לשם שמים, כמו קרבן העולה. אפר קרבנות הצדיקים ומקדשי השם שבכל הדורות, הם שיביאו לגילוי מלכות ה' בעולם<sup>7</sup>. ע"כ.

ונרמז בטעמים: **וְהָרִים אֶת-הַלֶּשֶׁן (מנח רביעי) אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ (קדמא מארכא תביר)**

**וְשָׂמוּ (זקף גדול), הדשן של ארבע הגלויות, מיצחק אבינו שאפרו מנח על המזבח<sup>8</sup>, ומאריכות השבר של הגלויות, יביא לגילוי שמו הגדול של ה', כרמוז בטעם זקף גדול המורכב מאות ו' ושתי אותיות י', גימטריא כ"ו, כשם הו"ה.**

שלום המאירי

<sup>4</sup> מדרש רבה במדבר, פרשה יב פסוקה יב.

<sup>5</sup> מתנות כהונה מבאר: 'את' מרבה עוד משכן אחר.

<sup>6</sup> השאלה נשאלה ע"י שם משמאל, רבי שמואל בורנשטיין מסוכטשוב, פרשת צו - וזכור שנת תרע"ג: "זאת תורת העולה וגו' והרים את הדשן. יש לדקדק מה ענין תורת העולה לתרומת הדשן, הלוא תרומת הדשן יכולה להיות מדשן האימורים של שאר הקרבנות, ולמה תלה דוקא בעולה".

<sup>7</sup> ראה דעת תבונות - א, רבי משה חיים לוצטו, מב (במהד' רבי חיים פרידלנדר סימן מ' עמ' כו): אמנם, הנה זה הוא מחוקו של היחוד העליון לבדו ב"ה - להראות עוצם ממשלתו השלמה; שכל הזמן שהוא רוצה, מניח העולם להיות סוער והולך בילדי הזמן, עת אשר שלט הרע בעולם; ולא עוד, אלא שאינו מעכב על ידי הרע הזה מעשות כל אשר בכחו לעשות, ואפילו מגיעות בריותיו עד הדיוטא התחתונה. אפס כי לא מפני זה יאבד עולמו, כי הממשלה לו לבדו, והוא עשה, והוא סובל, והוא מחץ, והוא ירפא, ואין עוד מלבדו. והנה זה יתד חזק לאמונת בני ישראל, אשר לא ירך לבם לא מאורך הגלות ולא ממרירותו הקשה, כי אדרבה, הרשה הקב"ה והניח לרע לעשות כל מה שבכחו לעשות, כמו שביארנו. ובסוף הכל - כל יותר שהקשה הרע את עול סבלו על הבריות, כן יותר יגלה כח יחודו ית' וממשלתו העצומה אשר הוא כל יכול, ומתוך עומק הצרות הרבות והרעות מצמיח ישועה בכחו הגדול ודאי".

<sup>8</sup> ראה גם אמרי אמת, רבי אברהם מרדכי אלתר מגור, פרשת החודש תרע"ט: "ישראל הם למעלה מן העולם הזה כדאיתא ישראל עלו במחשבה תחלה וזהו בבוקר בבוקר, ובער עליה הכהן עצים הוא לשון עצה, אברהם אבינו נקרא איש עצתי שהיה לו חלק בבוקר ראשון, כח התורה, כדאיתא שאצלו התחילו השני אלפים תורה משעה שכתוב ואת הנפש אשר עשו בחרן, הוא היה הראשון שמסר נפשו והיה מברר וזהו ואת הנפש וגו', והרים את הדשן זה אברהם ושמו אצל המזבח זה יצחק דאיתא אפרו של יצחק צבור ועומד לכפרה ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה היינו שהכין דרך אפילו בגלות מקום ההסתר".